

ХРОНІКА ТА ІНФОРМАЦІЯ

І. Г. ВАРЧЕНКО (Харків), Є. В. ЗОЛОТАРЬОВ (Харків)

Всеукраїнська науково-практична конференція “Витоки і становлення партійно-політичної системи в Україні”

(до 100-літнього ювілею

Революційної української партії)

Конференція відбулася 6—7 квітня 2000 р. у Харкові. Її організаторами виступили Харківський державний педагогічний університет ім. Г. С. Сковороди, міжнародний благодійний фонд “Смолоскип” за підтримки та сприяння низки громадських і політичних організацій: Демократичної партії України, партії “Молода Україна”, громадського об’єднання “Молоді демократи”, молодіжного центру “Ініціатива”, Східного інституту українознавства ім. Ковальських, часопису “Слобожанщина”. Значну організаційну роботу виконали члени оргкомітету д-р іст. наук В. Я. Білоцерківський, І. Г. Варченко, Є. В. Золотарьов, Д. М. Чорний.

У роботі конференції взяли участь близько 60 осіб: науковці з Києва, Дніпропетровська, Донецька, Запоріжжя, Івано-Франківська, Львова, Одеси, Тернополя, Чернівців, Чернігова, представники провідних політичних партій. Останнім було запропоновано стандартну форму виступу: “Місце партії у політичному спектрі України та особливості її ідеології”.

З привітанням до учасників конференції виступив ректор Харківського педагогічного університету, академік І. Ф. Прокопенко, декан історичного факультету А. В. Губата завідувач кафедри історії України, професор В. Я. Білоцерківський. Дискусійними були вже перші доповіді В. Л. Маслійчука “Особливості українського політичного руху в Слобідській Україні XVII—XVIII ст.” та І. Г. Варченка “Особливості українського національного руху на Харківщині у XIX ст.”

На конференції працювало три секції: “До витоків української політичної традиції: з історії партійного руху в Україні”, “Ідеологія та філософія політичного руху. Проблеми політичної альтернативи” та “Сучасний політичний спектр України: у полоні риторичних питань”.

У першій секції підвищену увагу привернули контроверсійні, проблемні доповіді І. Г. Варченка (Харків) “Молода Україна”. Харків, 1890-ті рр.”, С. О. Наумова (Харків) “Про деякі проблеми початкової історії РУП (1900—1902)”, В. М. Пальченкової (Запоріжжя) “Загальна українська організація і харківська національна інтелігенція”, Романна Дмитрука (Чернігів) “Партійне будівництво на Чернігівщині початку XX століття”, Д. М. Чорного (Харків) “Український національний рух у містах Слобожанщини напередодні першої світової війни”, О. А. Яцини (Харків) “Українська дореволюційна преса і проблеми

партійно-ідеологічної орієнтації”, С. В. Савченка (Дніпропетровськ) “Культурно-національне відродження в Україні у візії О. Терлецького”, А. В. Портнова (Дніпропетровськ) “Сучасна історіографія національних рухів: між примордіалізмом і модернізмом”.

Доповіди М. В. Чугуєнка (Харків) “Поєднання традиції і революційності в ідеологічній творчості М. Міхновського і теоретиків “Аксьон Франсез”, Л. М. Шипілова (Харків) “Погляди на народовладдя в ідейній спадщині М. Міхновського”, С. В. Герасенка (Запоріжжя) “Національне питання в програмних документах правих партій та об’єднань в Україні (1905—1914 рр.)”, В. П. Заблоцького (Донецьк) “Гармонія плюралізму: ідеологічний вимір (про складові антикризової ідеології)”, В. П. Рінца (Чернівці) “Молодіжний радикалізм”, І. О. Бебехи (Харків) “Проблема лідерства в українській політиці” спрямовували напрямок дискусії в другій секції.

У третій секції слід відзначити виступи Є. В. Золотарьова (Харків) “Партійний шлях “омолодження” української політичної еліти”, М. Розумного (Київ) “Українська політична еліта”, О. В. Воронянського (Харків) “Верховна Рада в політичній системі України”, Д. В. Козловського (Донецьк) “Багатопартійність в Україні: проблеми та перспективи розвитку”. Загалом було виголошено 37 доповідей.

На заключному пленарному засіданні було прийнято резолюцію, у якій наголошується на потребі приділити більшу увагу питанням, пов’язаним з джерелами політико-ідеологічних традицій українського державного будівництва, починаючи з удосконалення навчальних програм.

Значення конференції вимірюється не лише її науковою вартістю. Теоретичні матеріали можуть знайти практичне використання у реальному політичному процесі.